

Zwaar beproefd!

*Eerder verschenen van Chantal van Gastel*

Winter in New York en andere verhalen

Ik wist het

21 Zomers en andere verhalen

Zoek het maar uit

Geknipt voor jou

Zwaar verguld!

Zwaar beproefd!

Zwaar verliefd!

Bestemd voor mij

Chantal van Gastel

# ZWAAR BEPROEFD!



the house of books

© Chantal van Gastel, 2020  
© The House of Books, Amsterdam 2020  
Omslagontwerp: Mark Hesseling  
© Beeldrecht omslag: Dutch FilmWorks  
Fotografie: Martijn van Gelder  
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 6166 7  
ISBN 978 90 443 3058 8 (e-book)  
NUR 340

[www.chantalvangastel.nl](http://www.chantalvangastel.nl)  
[www.thehouseofbooks.com](http://www.thehouseofbooks.com)  
[www.overamstel.com](http://www.overamstel.com)

**OVERAMSTEL**

*uitgevers*

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor mijn ouders  
Frans en Rian van Gastel

en grootouders  
Frans en Anneke van Gastel  
en  
Frans en Annie Remie



# 1

Hij past niet. Shit, hoe kan dat nou? De inspanning is van Rubens gezicht te lezen. Hij zet wat extra kracht. Hij heeft zoveel moeite gedaan om dit perfect voor me te maken. Het moet passen. Het móét. Ik kijk naar hem. Het gaat nooit lukken. Ik weet het en hij weet het ook.

‘Isa,’ zegt hij gefrustreerd.

‘Sorry!’ Ik kan niet geloven dat ik zo stom ben geweest. Moet je nou zien wat voor werk hij afgeleverd heeft. Het is volmaakt. En het enige wat ik moest doen, is precies opmeten hoe lang en hoe hoog de muur was. ‘Het spijt me,’ fluister ik. ‘Ik begrijp niet hoe ik dit verkeerd heb kunnen doen. Ik heb het twee keer nagemeten.’

‘Vrouwen...’ zucht hij terwijl hij het middenstuk van mijn precies op maat gemaakte inloopkledingkast van de muur trekt. Het staat klem tussen het hoekgedeelte en de rest van de kast en hij moet flink sjorren om het weer los te krijgen, wat me wél een mooi uitzicht op zijn armspieren bezorgt. Het zou deze ellende bijna waard zijn. ‘Nou ja... dat wordt weer zagen,’ zegt hij berustend.

‘Het spijt me zo,’ zeg ik weer. Hij heeft er zo hard aan gewerkt. Al sinds ik het idee had om deze kamer om te toveren tot de droom van elke vrouw: een garderoberuimte waar Carrie Bradshaw jaloers op zou zijn. Hij heeft zonder te klagen een hele zaterdag met me op de meubelboulevard doorgebracht, kijkend naar alles wat ik aanwees. ‘Kijk, ik wil zo’n kast, maar dan met die schuifdeuren en niet met het hoekgedeelte dat eraan zit, maar met deze... zie je? Ik wil er zo in kunnen lopen en daar een rek voor mijn schoenen, maar ze moeten niet zo uitgesteld worden. Dat vind ik niet mooi. Ze moeten met de neuzen naar voren, zodat ik ze allemaal goed kan zien als ik de deur opendoe. En dat is ook leuk, dat er een lichtje aanspringt als de deur opengaat. En ik wil zo’n grote schuifbak met allemaal vakjes voor mijn beha’s en riemen en sjaaltjes. En kun je ook zoiets maken? Dan kan ik mijn broeken hieronder hangen en mijn bloesjes erboven.’

En een los element voor jurkjes, want die hangen nu allemaal half verkreukeld tegen de bodem van mijn kast.'

Hij was zo lief. Hij luisterde naar al mijn wensen, maakte snel wat schetsjes en aantekeningen in zijn tekenboekje en besteedde vervolgens elke vrije minuut aan de verwezenlijking van mijn ideale kledingkast. Ik hoefde alleen even de maten door te geven. Hij heeft vast nu al spijt dat we gaan samenwonen. Hij wil vast van me af. Ik kan het hem niet kwalijk nemen.

'Ben je boos?' vraag ik voorzichtig.

'Ze voert keizersneden uit,' mompelt hij.

Dat klopt, want ik ben dierenarts.

'Ze bepaalt doseringen voor narcose en medicatie. Ze verwijdert gezwellen, schrijft wetenschappelijke artikelen over nieuwe behandelingen en weet precies wat ze moet doen in noodsituaties. Als je hond bijna doodgaat aan chocoladevergiftiging moet je haar bellen en ze lost het op. Maar laat haar vooral geen muurtje opmeten.' Hij kijkt me aan en er breekt een grijns op zijn gezicht door.

Ik moet nu ook lachen. 'Ik heb echt geen idee wat er mis is gegaan.'

'Wacht maar tot ik dit aan Robin vertel,' zegt hij terwijl hij het losse kastelement naar de deur sleept.

'Je gaat het hem toch niet vertellen?' vraag ik terwijl ik achter hem aan hobbelen.

'Ik zal dit moeten demonteren, opnieuw op maat maken en weer in elkaar zetten. Dat zal hem niet ontgaan, Isa.'

'Nee, dat weet ik wel. Maar je hoeft toch niet te zeggen dat het een meetfout van mij is?'

Ruben heeft een eigen bedrijf. Het is een familiebedrijf dat hij samen met zijn broertje Robin runt. Hij maakt meubels. En dat niet alleen: hij ontwerpt ze ook. Hij maakt echt prachtige dingen en heeft meestal zelf niet door hoe goed hij is. Hij denkt dat het simpel werk is, dat iedereen het kan leren. En ik geloof best dat iedereen de techniek zal kunnen leren, maar ik weet zeker dat niemand het zo goed zal kunnen als Ruben. Hij heeft echt talent. Hij kan alles maken. Ik vind hem een kunstenaar. Dat heb ik wel eens tegen hem gezegd, toen we elkaar pas kenden. Ik had toen natuurlijk al een enorme crush op hem en dacht dat hij nooit iets in mij zou zien.

Dat snap ik eigenlijk nog steeds niet helemaal. Ruben is namelijk



de knapste vent die ik ooit gezien heb. *Tall, dark and handsome*, dat is hij ten voeten uit. Hij heeft de mooiste donkerbruine ogen, die me kunnen laten smelten. Zijn lijf is helemaal afgetraind, maar niet op zo'n opgepompte manier. Zijn spieren zijn precies zoals het hoort. Hij heeft zelfs een wasbordje! En dan moet je mij zien. Ik ben... nou ja... ik ben gewoon ik.

Ruben zegt dat hij verliefd op me werd toen ik die kunstenaars-opmerking maakte. Iets wat ik me niet voor kan stellen, want we waren op dat moment in de sportschool. Ik was paars aangelopen omdat ik in geen jaren gesport had en ik was vijftien kilo zwaarder dan nu. Dat wil wat zeggen, als je weet dat ik nu nog steeds geen mager poppetje ben.

Ik heb Ruben ontmoet via mijn werk. Zijn hond Bo had per ongeluk een chocoladereep te pakken gekregen en raakte daardoor in shock. Gelukkig kon ik hem redden, en dat maakte indruk op Ruben. Niet dat we meteen een setje waren. Ik ben eerst heel erg mijn best gaan doen om af te vallen, want ik was zo onzeker over mijn uiterlijk dat ik niet eens naar Ruben durfde te kijken. En hij had een gemene ex aan wie ik geen seconde meer wil denken. Dat is nu allemaal achter de rug. Ik heb nog steeds mijn onzekere momenten (dat kan niet anders als je vriend zo fantastisch is, toch?), maar ik pas tenminste weer in gewone confectiematen en ik ben van plan dat zo te houden. Vandaar ook mijn garderobekamer. Als ik elke ochtend voor mijn geweldige inloopkast kan staan en kan kijken naar al mijn mooie nieuwe kleren, dan weet ik zeker dat ik nooit meer dik word.

'Ik ben weer in de werkplaats als je me nodig hebt,' zegt Ruben. Hij heeft zojuist in zijn eentje het kolossale kastgedeelte de trap af geslept en in het busje geladen. Hij heeft superkracht, die man van mij.

'Natuurlijk heb ik je nodig,' antwoord ik. Ik sla mijn armen om zijn nek en staar hem verliefd in zijn ogen.

'Dat weet ik,' zegt hij. 'Voor al je onmogelijke bouwprojecten. Je hebt geluk dat ik geen automonteur ben geworden, zoals ik eigenlijk wilde.'

'Ook voor andere dingen.' Ik ga op mijn tenen staan en kus zijn mond. Ik voel zijn lippen onder de mijne tot een glimlachje opkrullen.

Hij slaat zijn armen steviger om mijn middel en tilt me een stukje van de grond terwijl we zoenen. Ik vind het leuk als hij dat doet. Ik

voel me er meisjesachtig door. Alsof ik zo licht als een veertje ben. Hij kijkt me aan terwijl hij me weer neerzet. 'Ik ben blij dat je mijn andere kwaliteiten ook weet te waarderen.'

Ik knik. 'Ik waardeer ze allemaal.'

'Wat denk je?' vraagt hij. 'Red je het even zonder mij? Dan maak ik het vandaag nog in orde.'

'Je bent geweldig! En ik ga straks met Floor en Daph alvast wat spullen inpakken. En ik wilde de vloerkleden gaan halen vandaag.'

'Mooi,' antwoordt hij. 'Ik probeer nog wel iets te regelen met Kai en Robin. Voor je het weet, is het hier bewoonbaar en slapen we samen in ons nieuwe huis.'

'Ik kan niet wachten. O! Voor je gaat... moet ik niet de nieuwe maten voor de kast doorgeven?'

Hij lacht. 'Als je het niet erg vindt, meet ik het zelf wel even op.' Hij loopt op een drafje naar boven. Zijn spijkerbroek zit perfect om zijn gespierde kont. Ongelooflijk. Dat denk ik steeds weer. Ongelooflijk dat hij bij mij hoort.

Floor en Daphne zijn al zo lang ik me kan herinneren mijn beste vriendinnen. We hebben samen op de lagere school gezeten en sindsdien zijn we onafscheidelijk. We hebben heel wat meegemaakt met elkaar. Ze zijn er altijd voor me geweest, door dik en dun, zou ik haast zeggen. En ze durven het ook te zeggen als hen iets dwarszit, zoals vorig jaar, toen ik me een beetje dreigde te verliezen in het afvalregime waaraan ik mezelf onderworpen had. Ik vind het fijn dat onze vriendschap zo sterk is. Ook al was – en ben – ik het niet helemaal met hen eens. Voor hen is het onbelangrijk hoe ik eruitzie. Zij houden ook van me als ik honderd kilo weeg en alleen nog meegroeïende joggingbroeken draag en ze willen dat ik dat zelf ook kan. Dat kan ik dus niet. Misschien zou dat wel moeten, maar ik vind mezelf helemaal niet leuk als ik zo zwaar ben. En hoe kan ik dan verwachten dat iemand als Ruben dat wel vindt? Ik wil nooit meer worden zoals toen. Er is al genoeg om onzeker over te zijn zonder die vijftien kilo extra.

'Dit is een geweldig huis,' zegt Daphne.

We zitten op het nieuwe dikke vloerkleed midden in mijn kleedkamer. Het tapijt is voor in de huiskamer, maar omdat daar de vloer

nog gelegd moet worden, hebben we het met z'n drieën naar boven gesleept. We kregen er de slappe lach van. Het was amper te tillen. Niet normaal wat zo'n kleed weegt en het zat opgerold in plasticfolie waardoor het amper door het trapgat te manoeuvreren was. Maar uiteindelijk is het gelukt. Toen we de vloerkleden ophaalden, heb ik meteen wat andere leuke spulletjes voor in huis gekocht om het gezellig te maken. Daarna zijn we twee keer met het autootje van Floor op en neer naar mijn huisje gereden om dozen hierheen te brengen met spullen die ik daar niet meer gebruik. Voor de grote spullen hebben we het busje van Ruben nodig, maar dat komt wel als de muren en de vloer beneden klaar zijn.

Toch zijn we al een heel eind opgeschoten sinds we vier weken geleden de sleutel kregen. Er is een gloednieuwe keuken geplaatst. De badkamer is klaar. Boven is vloerbedekking gelegd en behangen. We hebben heel mooi behang in de slaapkamer. Dat hippe van VT Wonen. Het bed moet nog geleverd worden. Een grote tweepersoons boxspring met een dikke zachte matras. Verder hebben we weinig met levertijden te maken, want ik kan het natuurlijk niet aan Ruben verantwoorden om meubels bij winkels te kopen. Bovendien vind ik zijn spullen veel mooier. Het enige wat niet door Zuidhof en Zonen gemaakt is, is het grote bankstel van Ruben omdat dat nog zo goed als nieuw is en heerlijk zit, en mijn grote eettafel omdat ik die van mijn ouders en mijn zusje Tamara heb gekregen toen ik op mezelf ging wonen.

Straks komt Kai, de beste vriend van Ruben, langs om hem te helpen de wasmachine en droger aan te sluiten. Als het een beetje meezit, hangen ze ook de lampen op en wordt de bedrading voor de televisie en de telefoon op de juiste manier gelegd.

'Hoe moet dat nu straks met onze wekelijkse filmmiddagjes?' vraagt Floor.

'Ik ga alleen maar samenwonen. We kunnen nog steeds filmmiddag houden.'

'Nou daar zal Ruben blij mee zijn. Op zijn vrije zondagmiddag drie luie, snoepende meiden op de bank die romantische flutfilms kijken.'

'Dat vindt hij heus niet erg,' zeg ik. 'Hij heeft ook zijn vrienden. Jullie zijn hier altijd welkom!'

‘Ik vind het wel raar hoor, Ies,’ zegt Daphne.

‘Ik ook,’ geef ik toe. ‘En een beetje eng.’

‘Ja, nu wordt het serieus, meisje,’ antwoordt Daphne.

‘Daar ben ik niet bang voor. Het is meer dat ik me afvraag hoe het moet als we de hele tijd bij elkaar zijn. Straks heb ik geen tijd meer om me mooi te maken voor hem. Waarschijnlijk is hij ’s avonds eerder thuis dan ik en dan kom ik binnen, in mijn werkkloffie, stinkend naar uitwerpselen en braaksel. Mijn haren in een lelijke knot...’

Floor lacht. ‘Zo erg zie je er nu ook weer niet uit als je aan het werk bent. En hij heeft je wel vaker op je werk gezien, hoor. Als ik me niet vergis waren daar die gewichtscontroles voor Bo voor in het leven geroepen. Zodat jullie een smoesje hadden om elkaar te zien.’

‘Helemaal niet. Het was noodzakelijk voor Bo’s gezondheid. Ik houd het nog steeds goed in de gaten. En bovendien zorgde ik ervoor dat mijn make-up goed zat en plande ik het zo in dat ik niet net bebloed de operatiekamer uit kwam. Het wordt natuurlijk moeilijk plannen als ik ’s ochtends het eerste ben wat hij ziet en ’s avonds het laatste. Ik kan toch niet vierentwintig uur per dag aantrekkelijk zijn?’

‘Wie zegt dat hij dat is?’ vraagt Daphne. ‘Weet jij wat hij allemaal doet om eruit te zien zoals wij gewend zijn?’

‘Ruben?’ Ik ben met stomheid geslagen. Het is toch overduidelijk dat Ruben er altijd lekker uitziet? Waar heeft ze het over?

Floor moet lachen. ‘Je hebt gelijk, Ies. Voor mannen is het makkelijker. Je moest eens weten hoe knap Mas is als hij net wakker wordt. Echt. Hij hoeft niets te doen.’

‘Hoe doe jij dat?’ vraag ik gretig. ‘Want Ruben weet niet beter dan dat ik ’s ochtends nog steeds naar de tandpasta van de vorige avond ruik. Wat als hij straks eerder wakker wordt dan ik? En ik heb ook de gewoonte om mijn buik in te houden als ik naast hem lig. Lepeltje-lepeltje klinkt leuk, maar heb je wel eens gezien wat er met je buik gebeurt als je zo ligt?’

Floor moet zo erg lachen dat ze achterover op het tapijt rolt. Fijn. Haar buik is natuurlijk zo plat als een dubbeltje. Ze heeft geen idee waar ik het over heb.

‘Ik ben blij dat ik jullie problemen niet heb,’ zegt Daphne. Ze is al een tijdje de enige zonder vriendje. Tenzij je Archie meerekent. Archie

is zo langzamerhand de verpersoonlijking van de ideale man voor Daph geworden. Het is alleen jammer dat ze hem verzonnen heeft. Archie bestaat niet echt. Een uit de hand gelopen grapje, omdat ze – toen zij en Floor Ruben ontmoetten – niet tegen hem mocht zeggen dat ze vrijgezel was. Ik denk dat Daph best een vriend zou willen. Ik weet ook iemand die perfect voor haar is. Robin. Als ze elkaar zien, is er altijd een bepaalde spanning tussen hen. We gaan regelmatig met de hele groep naar SKAI. Dat is een superhippe nachtclub. Kai is er de eigenaar van. Kai vind ik trouwens perfect voor Tamara, maar ik had het over Robin en Daph.

Het valt mij op dat ze altijd bij elkaar in de buurt rondhangen. Zij ligt in een deuk om zijn grapjes en hij volgt elke beweging die ze maakt en houdt alle andere mannen op afstand. Ik weet zeker dat ze iets voor elkaar voelen, maar ze zijn allebei te verlegen om er iets mee te doen. Ik moet het er eens met Ruben over hebben. Hij kan bij Robin polsen hoe die over Daph denkt, al weet ik dat natuurlijk allang. We moeten ze gewoon koppelen. Ik moet nog even een plannetje bedenken, want ik weet zeker dat ze het allebei willen.

‘Nou ja,’ zeg ik, ‘uiteindelijk is het al die moeite wel waard. Vind je ook niet Floor?’

Floor ligt nog steeds uitgestrekt op het vloerkleed. ‘Absoluut!’

‘Zou jij niet stiekem voor iemand je buik in willen houden, Daph?’ vraag ik.

‘Ik zou niet weten voor wie...’

‘Kom op! Is er helemaal niemand die je in theorie wel ziet zitten?’

Floor komt overeind. ‘Ja, daar ben ik ook wel eens benieuwd naar. Isa was altijd ons hopeloze geval. Nu moeten we ons maar eens op jou gaan richten.’

‘Je hebt me zojuist toch niet hopeloos genoemd omdat ik toevallig niet aan de man ben, hè?’ vraagt Daphne verontwaardigd.

‘Nou ja, hopeloos,’ herhaalt Floor, ‘misschien is “triest geval” een betere omschrijving.’

Daphne grijpt mijn net aangeschafte schapenwollen woonkussen en raakt Floor met een welgemikte slag boven op haar hoofd. Ze vallen stoeiend op de grond en Floor probeert zich los te worstelen. Als ze weer rechtop zit, kijkt ze Daph onderzoekend aan. ‘Zeg eens eerlijk... val je al jarenlang stiekem op mij?’

Het is twee seconden stil en daarna gieren we het alledrie uit. ‘Dat is echt belachelijk,’ zegt Daphne terwijl ze de tranen uit haar ogen veegt. ‘Isa is veel meer mijn type... maar ik denk dat ik het toch maar even bij Archie houd.’

Halverwege de middag komt Ruben terug met mijn opnieuw gemaakte stuk kledingkast. Samen met Kai zet hij de kast in elkaar en daarna stort hij zich op de rest van het kluswerk. Daphne, Floor en ik verlenen zoveel assistentie als we kunnen, maar toch voel ik me een beetje overbodig als ik zie hoe handig die mannen samen bezig zijn. Ik heb het gevoel meer in de weg te lopen dan nuttig bezig te zijn, dus rijden we met z’n drieën naar mijn huis om nog wat dozen in te pakken en naar het nieuwe huis te brengen. Als we terug zijn, ruimen we de troep op die Ruben en Kai ondertussen gemaakt hebben, terwijl zij hun best doen om de antennekabel naar boven door te trekken.

De bel gaat. Ik loop naar de voordeur en kijk op mijn horloge. Het is al halfzeven. De dag is omgevlogen. Ik doe de deur open en zie eerst een stapel pizzadozen en daarachter Robin. Ik had wel eerder kunnen bedenken dat iedereen al uren bij ons aan het werk is zonder een hapje eten te krijgen. Had ik dat nu maar gedaan, dan had ik iets gezonders kunnen bereiden dan dit.

‘Ik dacht dat jullie wel een pauze konden gebruiken,’ zegt Robin, die gelijk doorloopt, de huiskamer door, richting de achtertuin. ‘Mensen! Er is eten!’ roept hij zo hard hij kan. Er klinkt meteen een geroffel op de trap en iedereen verzamelt zich in de tuin. Borden en bestek zijn nog ingepakt en ik heb geen zin in afwas, dus zet ik alleen een keukenrol op tafel en voorzie ik iedereen van blikjes fris.

‘Dankjewel Robin, ik ben helemaal vergeten iets te regelen.’

‘Geen probleem,’ antwoordt hij. Hij stalt de dozen uit en opent de deksels. Het lijkt alsof ik elk ingrediënt kan ruiken. Het knapperige pizzadeeg, de gesmolten kaas, de stukjes paprika en olijf, het vet van het shoarmavlees en de salami. Het is eeuwen geleden dat ik pizza gegeten heb. Vroeger was dit het lekkerste wat ik kon bedenken. Nu is Ruben dat en heb ik een lichte weerzin tegen dit soort eten. Al weet ik dat ik om ben zodra ik één hapje neem.

‘We hebben Italiaanse en Amerikaanse bodem, met vlees en zon-

der, met alles erop en zo saai als maar kan. Maar het belangrijkste: we hebben genoeg voor allemaal!’ roept Robin.

Iedereen valt aan en ploft met een groot stuk pizza in de hand in een tuinstoel. Iedereen behalve ik. Ik sta me af te vragen of het iemand zal opvallen als ik niets neem.

Ruben komt achter me staan en buigt zich over me heen terwijl hij een stuk pizza afscheurt. ‘Ik weet dat het niet jouw lievelingseten is, maar je hebt amper wat gegeten vandaag. Straks val je nog van je graat.’

Dat vind ik zo schattig aan Ruben. Hij denkt dat ik een kieskeurige eter ben. Hij heeft me nog nooit zien schransen. Hij weet niet dat ik een hele reep chocolade ineens naar binnen kan werken. Dat ik een hele zak chips op kan en daarna gewoon avondeten. Dat ik zes boterhammen als lunch lust en dat ik na twee worstenbroodjes nog steeds honger heb. Het is eeuwen geleden dat ik het ook daadwerkelijk gedaan heb, maar de aandrang is er altijd. Daarom vind ik het moeilijk te eten waar Ruben bij is. Zeker als het ook nog junkfood is. Ik voel me er onaantrekkelijk door. Hij zou niet eens geloven dat ik zo’n hele pizza in mijn eentje op kan. Of nou ja, toch zeker driekwart. Moeiteloos.

‘De bel gaat,’ zegt hij. Ik ben zo gefixeerd op de pizza dat ik het niet eens hoor. ‘Neem nou een stuk. Als je het vaak genoeg eet, ga je het vanzelf lekker vinden.’

Ruben loopt naar de deur terwijl ik doorga met mijn innerlijke gevecht tussen het duiveltje op mijn ene en het engeltje op mijn andere schouder. Dan reik ik voor het eerst sinds mensenheugenis weer eens naar een stuk pizza. Die met de paprika en stukjes olijf. Ik zoek een stuk uit dat iets smaller is dan de rest en breng het langzaam naar mijn mond. Ik neem een hapje en even lijkt het alsof alle stemmen wegvallen. Alsof het gelach verstomt. Ik ben alleen op de wereld met een stuk hemelse vette pizza.

‘Wat ben jij nu aan het doen?’ krijst opeens iemand. Ik kijk verschrikt op en zie Tamara naast me staan. Ze ziet er zoals altijd geweldig uit. Superslank op haar hoge hakken. Ze draagt een net, kort broekje met een heel fijn krijstreepje dat haar strakke dijen prachtig uit doet komen. De bijpassende bretels over het strakke mouwloze topje maken het geheel af. Ik ken niemand die zich zo durft te kle-

den, maar Tamara draagt het alsof ze het toevallig zo uit een hoop wasgoed naast haar bed heeft gegraaid.

Ik krijg bijna de neiging de pizzapunt achter mijn rug te verstoppen. ‘Ik eh... ik had nog niets gegeten en Robin was zo lief om dit voor ons te halen.’

‘Nou, erg lief om ons allemaal dichtgeslibde aderen en in het vet drijvende organen te bezorgen.’

Kai komt erbij staan om nog een punt te halen en zijn blik glijdt keurend over Tamara's lijf. ‘Nou Tamara, maak jij je maar geen zorgen. Volgens mij kan jij best een stukje pizza hebben, hoor.’ Hij knip-oogt en er breekt een stralende glimlach op haar gezicht door. Zo een die elke man meteen begrijpt: ga zo door en dan scoor je vanavond.

‘Nou dankjewel, Kai,’ zegt ze. Ze zou bijna vergeten dat ze mij met een stuk pizza in mijn hand gezien heeft. ‘Dat geldt ook voor jou, trouwens. Kom je even mee naar binnen, Isa? Ik heb iets voor je meegebracht uit de winkel.’ Ze loopt heupwiegend voor me uit naar binnen. Heel gehaaid. Nooit te veel ineens geven. Tamara is mijn jongere zusje, maar ik heb geen idee van wie ze geleerd heeft mannen zo om haar vinger te winden. Niet van mij, dat is zeker. Ik leer nog elke dag van haar.

Ze bungelt een tasje voor mijn neus heen en weer zodra we binnen zijn. ‘Slimfit jeans... even passen?’

Ik heb lange tijd geen normale spijkerbroeken kunnen kopen. Alleen van die stretchmodellen in warenhuizen waar ze tot en met maat tweeënvijftig gaan. Te lelijk voor woorden. Toen ik eenmaal begon af te vallen, heb ik nog maandenlang geweigerd spijkerbroeken te passen. Daar heb ik een traumatische ervaring mee. Maar op een goede dag lukte het me toch er één te vinden. Geen slimfit, natuurlijk. Dat is vragen om ellende. Het probleem zit bij mijn bovenbenen. Bij mijn kuiten staat het prachtig, zeker met hoge hakken. Veel mooier dan een wijde pijp. Maar ik heb nog geen broek kunnen vinden die ik fatsoenlijk over mijn dijen en heupen krijg. ‘Dat past nooit, Tamaar.’

‘Niet als je door blijft gaan die pizza naar binnen te proppen,’ antwoordt ze verwijtend. Dat bedoel ik dus. Ik heb heel bewust van die eerste hap genoten, maar de rest van de pizzapunt gaat nu al



mijmerend haast ongemerkt naar binnen. Het lijkt misschien alsof Tamara heel gemeen voor me is, maar ze heeft gelijk. Ze is de enige die me op deze manier confronteert met mezelf. Toegegeven: ze is enorm streng, een slavendrijver in de sportschool en ze tolereert geen enkele misstap. Maar dat is alleen omdat ze weet hoe belangrijk dit voor me is. En ze helpt me. Ze gaat met me mee naar de sportschool en je zult haar nooit zien snacken waar ik bij ben. In tegenstelling tot Floor en Daph, die de M&M's soms met grof geweld tussen mijn lippen door dwingen. En ze beloont me met prachtige kleren als ik goed mijn best doe! Ik pak het tasje van haar aan en loop voor haar uit naar boven.

‘Kijk eens wat Ruben voor me gemaakt heeft,’ zeg ik terwijl ik mijn handen afveeg aan de broek die ik aanheb. We staan voor de inloopkast en Tamara kijkt er met open mond naar. Ik begin mijn broek uit te trekken terwijl zij alle deuren en laatjes open en dicht doet.

‘Dit wil ik ook!’ gilt ze. ‘Dat moet hij ook voor mij maken! Precies zo! Wil je dat voor me vragen, Ies?’

‘Dat kun je toch zelf aan hem vragen? Jij kunt toch alles van een man gedaan krijgen?’

‘Ja, maar ik weet niet hoe ver ik mag gaan bij jouw vriend.’

‘Laat maar. Ik vraag het hem wel.’ Ik stap in de nieuwe broek. Op hoop van zegen. Ik trek hem voorzichtig op, over mijn knieën. Dan het kritieke punt, mijn bovenbenen, mijn heupen. Het lukt nog steeds. Hij gaat over mijn kont. De knoop gaat dicht... en de rits ook! Ik beweeg een beetje met mijn heupen en doe een paar kniebuigingen. Hij zit redelijk strak, maar ik kan me bewegen. ‘En?’ vraag ik. Ik heb nog niet in de spiegel durven kijken.

Tamara neemt me kritisch op. ‘Je kan het hebben...’ Ze loopt een rondje om me heen en bekijkt mijn achterwerk. ‘Niet slecht, Isa.’ Ze schopt haar hakken uit. We hebben dezelfde schoenmaat. ‘Ik moet alleen die schoenen er even bij zien. Op blote voeten is het een heel ander gezicht.’

Ik stap in haar schoenen en paradeer rond alsof ik op de catwalk sta. Dan werp ik een blik in de spiegel. ‘Hmm... weet je zeker dat het kan? Ben ik nu niet zo’n type dat we altijd uitlachen omdat het mee wil doen aan een totaal ongeschikte modetrend?’

‘Isa, ik zou je nooit voor schut laten lopen. Ik zal niet tegen je liegen: je hebt nog steeds stevige benen en een flinke kont. Maar dat heeft Beyoncé ook. Het staat je goed.’

‘Ik ben geen Beyoncé,’ mompel ik. Ik kan er slecht tegen als mensen roepen dat Beyoncé en Jennifer Lopez een dikke kont hebben. Wat moeten mensen die echt een dikke kont hebben dan van zichzelf denken?

‘De broek past. Hij zit zoals hij hoort te zitten. Je moet ook een keertje tevreden zijn, Ies. Dit ben jij. Je moet niet weer dikker worden, maar er hoeft ook niets meer af.’

‘Vind je dat echt?’ Ik wil niets liever dan stabiliseren. Gezond blijven eten, blijven sporten, maar ook af en toe in het weekend iets lekkers eten. Chocolade! Een frietje. Een stuk pizza. Of uit eten gaan en stokbrood met kruidenboter vooraf bestellen en een lekker toetje na. Aan Ruben bekennen dat ik dol op eten ben...

‘Je ziet er hartstikke goed uit. Draag er een mooie top over die wat langer valt. Tot hier.’ Ze tekent een lijn over mijn heupen. ‘Dan weet Ruben niet wat hij ziet. En dan mag je van mij zelfs nog een stukje pizza eten.’

‘Echt?’

Ze lacht. ‘Je had toch bijna niks gegeten vandaag?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Nou dan! Twee stukken pizza is niks! Dat wekt de honger alleen maar op! Kom op, eens kijken of er ook een punt voor mij over is.’

## 2

‘Nog één ding,’ zegt Smulders terwijl hij het dossier dat we net besproken hebben dichtslaat. Het is maandagochtend en zoals altijd hebben we dan intern overleg met alle dierenartsen en assistenten bij elkaar. Mijn hoofd is zwaar van slaapgebrek en het kost me moeite om niet te geeuwen. Ik heb het ook zo druk de laatste tijd. Ik ben de hele tijd met mijn gedachten bij andere dingen. Ik weet dat ik dat niet kan maken en probeer me te concentreren op wat dokter Smulders zegt. ‘Even terugkomend op het onderwerp van mijn opvoeding...’ Hij laat een beladen stilte vallen en ik wissel een blik met Stijn die tegenover me zit en ongeduldig met zijn ogen rolt. De opvolging van dokter Smulders is al weken onderwerp van gesprek tijdens de vergaderingen. Hij doet er nogal geheimzinnig over en wil niet vertellen wie hij daarvoor in gedachten heeft. Ik heb er met Stijn al flink op los gespeculeerd.

Stijn heeft bij ons zijn coschappen doorlopen en is inmiddels als arts werkzaam, maar hij gaat binnenkort een jaar naar het buitenland om zich in te zetten voor de WSPA. Wat op zich geweldig is, behalve dan dat hij echt mijn maatje is hier. Ik ga hem ontzettend missen en omdat Smulders nu ook met vervroegd pensioen gaat, blijven alleen Petra en ik over. Dat redden we niet. Daarvoor is het te druk. Het is dus duidelijk dat er iemand bij moet komen. Maar wie?

‘Zoals jullie misschien weten is mijn zoon al jarenlang in Duitsland werkzaam bij een vooraanstaand diergeneeskundig centrum. Hij heeft nooit bij mij in de zaak gewild, maar nu ik zelf wegga, heeft hij het nog eens overwogen. Het heeft even geduurd, maar nu kan ik met zekerheid zeggen dat hij naar Nederland terugkomt om mijn plek hier op te vullen.’ Hij kijkt trots de kamer rond, maar er komt amper respons.

Ik besluit om iets te zeggen, om de stilte te vullen. ‘Goh. Dat is... een hele stap. Weet u al per wanneer hij hier begint?’

‘Op korte termijn, Isa. Hij komt eerst even langs om kennis te maken, maar ik denk dat hij hier binnen een paar weken aan de slag gaat. Ik zal zelf nog aanwezig zijn om hem wegwijs te maken met onze werkwijze, maar ik denk dat er ook ruimte is voor hem om dingen op zijn eigen manier in te vullen. Ik verwacht natuurlijk dat jullie hem zullen helpen en dat jullie samen een jong, dynamisch team zullen vormen nu de oude bok op stal gaat.’

Ik denk dat hij verwacht dat we nu allemaal ontkennen dat hij een oude bok is, maar niemand zegt iets. ‘Dat gaat vast goed komen,’ antwoord ik dan maar weer. Ik kijk op mijn horloge, mijn spreekuur is al begonnen. Ik ben vijf minuten te laat voor mijn eerste afspraak.

Petra lijkt ineens wakker te schrikken. ‘Het is misschien handig als we een keertje overleg hebben met hem erbij. Gewoon om te kijken waar iedereen staat in deze nieuwe setting.’

‘Vanzelfsprekend,’ antwoordt Smulders.

Ik schuif mijn stoel alvast wat naar achteren als signaal dat ik verder wil.

‘En misschien kunnen we dan de werktijden even naast elkaar leggen. Ik neem aan dat hij fulltime gaat werken en dat we dus ruimer in de bezetting komen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Stijn gaat ook weg.’

‘O ja,’ mompelt ze. ‘Dan wordt het dus nog drukker...’

‘Misschien kunnen we hier de volgende keer op terugkomen,’ stel ik voorzichtig voor. Ik heb mensen in de wachtruimte.

‘Het is wel belangrijk dat we dat doen,’ zegt Petra, ‘zodat we allemaal weten waar we aan toe zijn.’

‘Je moet niet vergeten dat ik hier de laatste jaren vooral een adviserende functie had. Feitelijk hebben jullie de zaak draaiende gehouden. Ik was er alleen om het jullie te leren. Nu krijgen jullie er een jonge arts bij op de werkvloer, trappelend van enthousiasme, vol ervaring en boordevol nieuwe kennis. Jullie redden het wel.’

‘We redden het wel,’ beaam ik terwijl ik opsta. Een voor een volgt de rest mijn voorbeeld. Ik loop langs de achterkant van de wachtruimte naar mijn onderzoekskamer. Stijn volgt me.

‘Wat denk je?’ vraagt hij. ‘Zou dat wat zijn, die zoon van Smulders? Straks heb ik nog spijt dat ik wegga!’

Ik zoek in de computer naar de gegevens van de patiënt die in mijn agenda staat. ‘Geen idee, Stijn, ik heb hem nog nooit gezien. Maar denk jij nu maar aan die lieve zielige aapjes die je gaat redden.’

‘Ik wil jullie natuurlijk niet aan jullie lot overlaten als hier een wildvreemde, onbetrouwbare, bazige, superintelligente, knappe, jonge arts komt binnenwandelen. Aapjes of niet...’

‘Dat zou je verdiende loon zijn, omdat je mij in de steek laat.’ Ik kijk op het scherm. Mimi, kat, zes jaar oud, drinkt veel, plast veel...

Hij glimlacht. ‘Iemand moet de wereld redden van de ondergang, Isa. Waarom zou ik het niet doen?’

‘Je hebt helemaal gelijk. Denk maar niet aan mij, de vrouw aan wie je je goede stagebeoordeling en deze baan te danken hebt. Degene die dag en nacht voor je klaarstaat met raad en daad.’

Hij steekt zijn tong naar me uit en ik open de deur naar de wachtkamer. ‘Mimi?’ Stijn glipt door de andere deur naar de dieren in de opname.

Ik had om halfzes al klaar moeten zijn, maar zoals altijd loopt het uit en stap ik pas na zessen in mijn auto. Ik zet de radio hard en zing mee in de tien minuten die het me kost om thuis te komen. Even het werk en de vermoeidheid van me af schreeuwen, want ik heb nog een hele avond hard werk voor de boeg. Alles moet nog geschuurd worden zodat we kunnen verven. Pas daarna kan de vloer in de huiskamer gelegd worden en hoe eerder dat voor elkaar is, hoe eerder ik met Ruben samen in ons nieuwe huisje woon.

Ik parkeer de auto voor de deur en ren naar binnen. Onderweg naar boven trek ik mijn haar los en mijn kleren uit. Truitje in de gewone wasmand en mijn spijkerbroek met braakvlekken in de mand voor extra besmet materiaal. Ik stap onder de douche en schrob me razendsnel met mijn favoriete doucheschuim. Leve de waterproof make-up! Haren borstelen, nette staart, parfum, push-up behaaije en bijbehorende string, schone, soepele spijkerbroek maar wel één met een goed model, deo! Jeetje, was ik dat bijna vergeten... En waar is dat shirtje nou? Met die V-hals en dat vlindertje onderaan... Die had ik toch gestreken laatst? Ik haal mijn halve kledingkast overhoop voor ik eindelijk het goede truitje gevonden heb. Wat zal ik blij zijn als ik mijn mooie nieuwe kast in gebruik heb. Parfum, een

beetje maar... shit! Ik had al parfum op gedaan. Te veel parfum! Te veel parfum!

Ik ren naar beneden en haal mijn lippenstift uit mijn tas. Even een nieuw laagje. Schoenen! Welke zal ik aandoen? Ik kijk naar mijn sneakers, die natuurlijk het makkelijkst zitten, maar kies toch voor mijn enkellaarsjes met een klein hakje. Zoveel loop ik nu ook weer niet vanavond. Tas, jas, sleutels en wegwezen weer! Onderweg naar buiten gris ik een appel mee, die ik in de auto opeet terwijl ik naar ons nieuwe huis rijd. Ik stap uit en terwijl ik het portier dichtsla, opent Ruben de voordeur al voor me.

Hij heeft een schuurmachine in zijn hand die hij even neerzet terwijl ik naar hem toe loop. Ruben en gereedschap... hmmm. Hij pakt me vast en sleurt me naar binnen. We zoenen, leunend tegen de deurpost. Ik sla mijn armen stevig om zijn nek terwijl zijn lippen kusjes op mijn wang, mijn nek en mijn schouder drukken. 'Wat ruik je lekker,' zegt hij, 'en wat ben je mooi... en schoon. Moet je mij zien, ik maak je helemaal vies.' Zijn vingers glijden langs mijn hals omlaag. Er zit een witte poederlaag op de zwarte stof van mijn shirtje waar zijn lichaam tegen het mijne drukt. 'Ik kan maar beter van je afblijven.'

Ik trek hem naar me toe. 'Ik vind het niet erg om vies te worden.'

Het duurt even voor we echt werk verzetten, maar als het eenmaal zover is, werken we ook hard door. Ruben misschien nog iets harder dan ik, want ik word toch een beetje afgeleid door hoe hij eruitziet met die schuurmachine in zijn handen. Hij heeft niet in de gaten dat ik hem zo bekijk. Hij is geconcentreerd bezig met de grote oppervlakten terwijl ik me met de details bezighoud. Ruben gaat over grof geweld en brute spierkracht en ik over nette randjes en hoekjes. Ik bedenk dat ik hem zou moeten filmen met mijn mobiel-tje, zodat ik op mijn werk af en toe even naar hem kan kijken terwijl hij helemaal in zijn element is. Hij heeft afgetrapte sneakers aan, een vale spijkerbroek met verfvlekken, een wit, versleten T-shirt, zijn haar zit verschrikkelijk in de war en hij is van top tot teen bedekt met stof, maar allemachtig... wat is hij lekker, zo.

'Ben je moe?' vraagt hij na een tijdje terwijl ik op de vensterbank zit en met mijn hoofd tegen de ruit leunend zijn werkwijze bestudeer. Ik heb de kozijnen net klaar en kan mijn armen bijna niet meer be-

wegen. Dit is net zo erg als de workouts die Bram, mijn fitness-instructeur, op de sportschool voor me verzint. Ik ben al twee weken niet geweest, dus hij zal wel boos zijn, maar naast het werken en klussen heb ik echt geen tijd meer om ook nog te gaan sporten.

Ik knik. 'Ja. Een beetje. Maar het gaat wel. Ik kan nog wel wat doen. Zo meteen.'

'Het enige wat jij zo meteen moet doen is slapen. Het is wel mooi geweest. Morgen is er weer een dag.'

'Denk je dat we nog een keer moeten schuren?'

Hij laat zijn hand over mijn kozijn gaan. 'Ik denk dat het wel goed is, zo. Ik moet alleen die muur nog afmaken. Dat kan morgen en dan neem jij lekker een vrije avond. Je kunt toch niets doen zolang ik nog hiermee aan de gang ben.'

'Moet ik vrij nemen en jou hier al het werk laten opknappen?'

'Kom op, Isa, met die uren die jij draait heb je dat wel verdiend, hoor.'

'Jij werkt net zo hard. We doen het gewoon samen.'

Hij glimlacht en pakt mijn hand vast. 'Kom. We gaan.'

Ik sleep mezelf naar boven en poets mijn tanden terwijl ik onder de douche sta. Ik had mijn brood nog willen smeren voor morgen, maar daar heb ik geen energie meer voor. Ik wil alleen maar slapen. Make-up eraf, haren wassen... Ik kan mijn ogen niet meer openhouden. Ik wikkel mezelf in een handdoek en strompel naar mijn slaapkamer. Ondergoed, slaapshirt... Ik laat de handdoek op de vloer vallen en rol mijn bed in. Mijn hoofd op het kussen, het dekbed over me heen. Ik slaap voor ik beseft dat ik lig.

Vervolgens gaat de wekker voordat ik beseft dat ik geslapen heb. Welke dag is het eigenlijk, vraag ik me af. Verward tast ik naar het snooze-knopje. Weekend? Laat het alsjeblieft weekend zijn, denk ik tegen beter weten in. Vrijdag anders? Donderdag? Mijn vingers vinden het juiste knopje op mijn wekker en terwijl ik mijn hoofd weer neerleg, beseft ik dat het dinsdag is. Dinsdag! O god...

Ik ben normaal geen snoozer, maar de laatste tijd kan ik het gewoon niet opbrengen om meteen op te staan. Het resultaat is dat ik mijn dag al met rennen en vliegen begin. Precies wat ik nodig heb. Ik heb net genoeg tijd om een mok thee en een schaalje yoghurt met

muesli naar binnen te werken. Ik doe een paar waldkornboterhammen in een zakje en gris een pakje 20+ smeerkaas uit de koelkast voor ik naar buiten ren. Ik moet namelijk eerst nog naar mijn moeder.

‘Hoi mam!’ Ik geef haar in het voorbijgaan een kus, maar die komt ergens in de lucht naast haar wang terecht omdat ik alweer doorgelopen ben. ‘Dit is het allemaal...’ Ik laat de plastic tas op de eettafel zakken en mijn moeder komt naast me staan.

Ze haalt een truitje uit de zak. ‘Jeetje Isa, wat een spullen. Heb je in al deze kleren geklust?’

Ik haal schuldbewust mijn schouders op. Ik ben zelf niet zo heel handig in het huishouden. Of liever gezegd: ik heb er de tijd niet voor. Maar mijn moeder is de vlekkenkoningin. Daarom heb ik haar gevraagd of zij eens naar deze kleren kan kijken, aangezien ze nog vrij nieuw zijn, maar helaas het klussen niet ongeschonden doorstaan hebben.

‘Meisje toch! Wat heb je hiermee uitgespookt?’ Ze houdt een van mijn lievelingstruitjes omhoog die op een of andere manier met kleine verkleurde spatjes bezaaid is.

‘Ik denk dat het bleek is, mam.’

‘Isa! Dit is kasjmier! Mijn hemel...’

‘Ja, ik hoop ook echt dat je het eruit krijgt. Dat ding was hartstikke duur.’

‘Het zal wel weer aan mij liggen, maar mag ik vragen hoe je het in je hoofd haalt om in dit soort truitjes te gaan klussen in huis?’

‘Nou kijk... het zit heel lekker en het staat ook mooi.’

‘Dat snap ik, ja.’ Ze haalt de kledingstukken een voor een uit de zak en houdt ze omhoog. Het shirtje van gisteren dat helemaal onder het witte stof zit, mijn favoriete spijkerbroek met verfspatten, mijn zwarte jeans met de scheur in de pijp – geen idee of dat nog te maken is, maar als iemand het kan is het mijn moeder – en nog een paar truitjes met vlekken en haken in de stof. Ze kijkt naar me alsof ik niet helemaal in orde ben. ‘Dit zijn allemaal gloednieuwe spullen. Waarom trek je niet gewoon een oude spijkerbroek aan met een simpel T-shirt, zoals *normale* mensen zouden doen?’

‘Ja, mam,’ antwoord ik nogal geïrriteerd, ‘ik wil er ook wel een beetje leuk uitzien.’



‘Ach kind, doe niet zo gek. Jij ziet er altijd leuk uit.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Tuurlijk, mam. Ik zie er schitterend uit in vormeloze hobbezakken. Maar wat denk je? Kun je er iets aan doen?’

‘Ik zal het proberen, Ies, maar ik vind het echt te gek voor woorden dat je hier geen werkkleren voor gebruikt. Hoe decadent kun je zijn? Toen ik zo oud was als jij had ik een gezin om voor te zorgen en moest ik elk dubbeltje omdraaien. Ik kon niet eens zulke kleren kopen voor chique gelegenheden en jij vernielt ze opzettelijk.’

‘Ik doe het niet opzettelijk! Ik wil gewoon niet dat Ruben me als een sloddervos ziet.’

‘O, en wat heeft hij dan aan? Een driedelig pak?’

Ik moet een beetje lachen. ‘Nee! Je snapt er ook niks van...’

‘Nee, inderdaad. Je bent een rare meid. Geen idee hoe die gedachtecronkels van jou werken.’

‘Ik wil dat hij me van mijn beste kant ziet. Is dat zo erg?’

‘Daar is niks mis mee, maar ik vind het een beetje oppervlakkig van je om daar zó mee bezig te zijn. In een relatie zijn een heleboel andere dingen veel belangrijker.’

‘Dat weet ik. Het is heus niet het belangrijkste, mam. We hebben het er nog wel eens over, maar ik moet nu echt gaan, want ik ben al laat. Help je me met die kleren?’

‘Ik doe mijn best, maar ik durf niks te beloven.’

Ik geef haar een kus, ditmaal raak ik wel haar wang. ‘Je bent geweldig! Als het je lukt, koop ik voor jou de duurste kasjmieren trui die ik kan vinden.’

‘Als je dat maar laat!’